

З пам'яті років

Микола Сингаївський

Клаптик землі коло хати,
І з чорнобривцями сад...
Каже засмучена мати:
Літ не вернути назад.

Осінь моя вже запізня,
Мерзну щораз і в теплі...
Може, залишиться пісня,
Наче душа, на землі.

Може, без мене знадає –
Там, на могильнім горбі,
Як ми жили в цьому краї –
Завжди у праці, в журбі.

Як виживали з весною
На лободі та воді...
Тож і старіли зі мною
Роки мої молоді.

Стала сумнішою мати, –
Згадує давнє, своє...
Клаптик землі коло хати,
Клаптик на цвинтарі є.